

קונטרס

קנה לטוב

יגלה ויפרסם את מעלת האדם הפוֹטח רק בו
יתברך, ויורה דרוך איך לעבד את זה העולם
בטוב ובנעימים, בלי שום דאגות כלל.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

הַפְתִּיכָה לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדַמוֹ"ר מוֹהֵר"ן מִבְּרֶסְלֵב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב
גָּלִיל

* * *

בְּאֶרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכַל-הַקְּדוֹשׁ — חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

Mesifta Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd street
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קונטרס

קְנוּה לְטוֹב

.א

כְּתִיב (תהלים כו, יד): "קְנוּה אֶל הַנְּיָה חֲזוֹק וַיֵּאמֶץ לִבָּךְ וְקְנוּה אֶל הַנְּיָה", וּדְרָשׁוּ עַל זֶה חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת לב:): אָמַר רַבִּי חֲמָא בְּרַבִּי חֲנִינְא, אִם רָאָה אָדָם שֶׁהִתְפַּלֵּל וְלֹא נִעֲנָה, יִחְזֹר וַיִּתְפַּלֵּל, שְׁנָאֵמַר: "קְנוּה אֶל הַנְּיָה חֲזוֹק וַיֵּאמֶץ לִבָּךְ וְקְנוּה אֶל הַנְּיָה"; כִּי בְּאֵמֶת אֵין עוֹד דְּבַר טוֹב כְּמוֹ תְּפִלָּה, כִּי כְּשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל מִרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, זֶה מְכַנֵּס בּוֹ בְּטַחֲוֹן עֲצָמֵי, שְׂרוּאָה שְׁעֵדִין הוּא שׁוּה לְמַשְׁהוּ, וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר, וְכֵן זֶה בּוֹנֵה לְאָדָם אֶת הַאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי כְּשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל יוֹדֵעַ, שְׂאֵין לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם רַק הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, זֶה בְּעֲצָמוֹ בּוֹנֵה לוֹ אֶת הַאֲמוּנָה וְהַבְּטַחֲוֹן בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, וְכִשְׂאָדָם חֲזוֹק

בבטחון, יזכה לעבר על הכל, וכבר אמרו חכמינו הקדושים (מנחות כט:): כל התולה בטחונה בהקדוש-ברוך-הוא, הרי לו מחסה בעולם הזה ולעולם הבא; כי ברגע שאדם יודע, שאין לו אף אחד בזה העולם רק הקדוש-ברוך-הוא, הוא כבר רואה עתיד נפלא בעבורו, כי כל זמן שנדמה לו שיש עצה לנפשו בלעדיו יתברך, ותולה בטחונה בכשר ודם, הוא מאבד את הבטחון עצמי שלו, וכן מאבד את האמונה הקדושה, רחמנא לישזבן, כי שלמות האמונה בו יתברך היא רק — כשאדם יודע שאין לו אף אחד בזה העולם שיכול לעזר לו, רק הקדוש-ברוך-הוא, והוא בטל ומבטל באין סוף ברוך הוא לגמרי, וזה נקרא שלמות הבטחון והאמונה, ואז יראה רק ישועות ונסים על כל שעל ופסיעה שפוסע. וזהו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות בטחון, סימן א'): מי שיש לו בטחון, אין לו שום פחד; וכמו שכתוב (ישעיה יב, א): "אבטח ולא אפחד"; כי הבטחון מחדיר באדם אמונה ברוך ומזככת בו יתברך, ועל-ידי-זה הוא כבר אינו מפחד משום בריה שבעולם, כי הוא מוכן ומזמן בכל עת ורגע למסור את נפשו אליו יתברך, ואמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות בטחון, סימן ז'): מי שבטוח

בהשם יתברך, הקדוש־ברוך־הוא מצילו מכל צרות
ובפרט מהריגה.

ולכן, אהובי, בני! ראה להחזיר בעצמך
אמונה פשוטה בו יתברך, לידע ולהודיע ולהודיע,
אשר דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא
בהשגחת המאציל העליון, ובכל תנועה ותנועה
שם אלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְעַל־יְדֵי יְדִיעוֹת אֱלוֹהִים הוּא
כָּבֵד אֵינּוּ צָרִיךְ לְשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַע־עוֹלָם, כִּי מֵאַחַר
שֶׁהוּא בּוֹטֵחַ רַק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל־יְדִיָּוָה הוּא זוֹכֵה
לְהַכְלִיל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וּכְמֵאֲמָרָם ו'ל (דברים
רבה, פְּרָשָׁה ה', סִימָן ח'): כֹּל מִי שְׁבּוֹטֵחַ בְּהַקְדוּשָׁה־
בְּרוּךְ־הוּא, זוֹכֵה לְהִיּוֹת פְּיוֹצָא בּוֹ, מִנֵּיִן? שְׁנֵאֲמַר
(יְרֵמְיָה יז, ז): "בְּרוּךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בְּהוֹיָה וְהָיָה
הוֹיָה מְבֹטָחוֹ". וְאָמַר רַבֵּנוּ ו'ל (ספֶּר־הַמִּדּוֹת, אוֹת
בְּשַׁחוֹן, סִימָן ח'): עַל־יְדֵי בְטָחוֹן אֵין אָדָם צָרִיךְ
לְחַבְרוֹ, גַּם אֵין אָדָם מְכַלִּימוֹ; כִּי מֵאַחַר שֶׁמְבַטֵּל
אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי אֱלֹוִי יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי לֹא צָרִיךְ כָּבֵד
אֶת אֵף אֶחָד בְּעוֹלָם, וְהוּא מִתְחַבֵּר רַק עִמּוֹ יִתְבָּרֵךְ
תָּמִיד, וּמְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֱלֹוִי יִתְבָּרֵךְ, כְּאֲשֶׁר
יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו, וּיִמְרַב
הַתְּפִלָּוֹתוֹ בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַד שֶׁנִּכְלָל לְגַמְרֵי

בעצם עצמיות אלקותו יתברך, אזי שום בריה כבד
 לא יכולה להכלימו ולבישו, כי הוא יודע, אשר
 הכל ממנו יתברך, ולכן הוא אינו שם לב לזה
 שאדם מכלימו, הוא כבד אינו רוצה את אף אחד,
 רק את הקדוש-ברוך-הוא בעצמו. וזו המדרגה הכי
 עליונה שאדם יכול לזכות בזה העולם, שנקלל
 לגמרי באין סוף ברוך הוא, והוא חי את חייו
 בנעימות ובשלנה, מאחר שכבר אינו מפחד מאף
 אחד, ולא מענין אותו אף אחד, הוא רוצה רק את
 הקדוש-ברוך-הוא, הוא חי עמו יתברך, ונושם רק
 את רוחניות חיות אלקותו יתברך, ושום בריה
 שבעולם כבד לא יכולה לשבר אותו, ומה גם
 שאינו דואג שום דאגות, וכמו שאמר רבנו ז"ל
 (ספר-המדות, אות בטחון, סימן ט'): על-ידי בטחון אדם
 נצל מדאגה; ולכן, אהובי, בני! ראה מה לפניה,
 הן אמת שכבר עבר עליך בחייה צרות ויסורים
 ומכאובים רעים, ונפלת למקום שנפלת, ונשלת
 במקום שנשלת, עם כל זאת עדין אתה יכול לחזור
 בתשובה אליו יתברך, כי תשובה מועלת תמיד,
 אפלו מי שכבר חטא כל-כף הרבה, רחמנא
 לישובן, ונקרא רשע, עם כל זאת על-ידי תקן
 הבטחון שבוטח רק בו יתברך, יכול לצאת מכל

הצרות שלו. וכמאמרם ז"ל (ילקוט תהלים, רמז תשי"ט): אפלו רשע ובוטח בהשם — חסד יסובבנו; כי מעלת הבטחון שאדם בוטח בו יתברך, זה אין לתאר ואין לשער כלל, כי הבטחון מחדיר באדם אמונה פשוטה בו יתברך. ואמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות בטחון, סימן יח): על-ידי הבטחון האדם מתקרב אל השם יתברך.

ולכן אל תתיאש, אהובי, בני! אפלו שעשית כבר מה שעשית, כי כל מה שעובר ועבר עליך, הכל כדי לקרב אותך יותר ויותר אליו יתברך. ולכן אל תהיה בטלן, אלא תקח את עצמך בידיך, ותברח למקום פנוי שאין שמה בני אדם, ותדבר אליו יתברך פאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, וזה יביא אותך אל כל הטובות שבעולם. ורבנו ז"ל הפליג מאד מאד במעלת האדם הזוכה לדבר אליו יתברך. ובפרוש גלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ק), אשר מקטן ועד גדול אי אפאשר להיות איש פאשר באמת, כי אם על-ידי התבודדות ושיחה בינו לבין קונו. וספר, שאגדולי מבחרי הצדיקים לא זכו להגיע למדרגתם, אלא על-ידי שהיו רגילים לדבר הרבה עמו יתברך, כי זה השער

והפתח להכנס אליו יתברך. ואם בני-אדם היו יודעים מה זה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לא היו מפסיקים לרגע, כי הדבור אליו יתברך, זה מכניסו בתוך האמונה. ואמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן לב): על-ידי אמונה יכול לבוא לבטחון. ותכף-מיד שהאדם חזק באמונה ובטחון בו יתברך, כל החיים שלו משתנים לגמרי, וכבר אינו מפחד ומתבלבל משום ברירה שבועולם. אבל צריכים להיות חזקים בזה מאד מאד, שלא יטעה את עצמו. וכבר אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן נא): את זה תקבלו ממני, שלא יטעה אתכם העולם, כי העולם מטעה מאד מאד, ואין עוד דבר שיכול להוציא את האדם מהטעות שלו, כמו תפלה והתבודדות ושיחה בינו לבין קונו; כי ברגע שאדם מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, על-ידי-זה הוא שופט את עצמו תמיד — היכן הוא בעולם?! ומה הוא עושה בזה העולם?! והאם אינו מטעה את עצמו?! שזו שלמות ההתבודדות, שדן ושופט את עצמו תמיד — היכן הוא בעולם; כי בלי תפלה והתבודדות, האדם הוא מבהל ומבלבל לגמרי. וכבר אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רכח): בודאי נמצאים פשרים אף-על-פי שאין להם התבודדות,

אבל אני קורא אותם "פלייטיס" — מבהלים ומבלבלים. כי באמת מי שמרגיל את עצמו לדבר אליו יתברך, ושופט את עצמו תמיד על כל מה שהוא עושה, הוא אף פעם לא יטעה, כי תמיד יכניס את הקדוש-ברוך-הוא בתוך החיים שלו.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! ראה לחזק את עצמך, ותברח לך למקום שאין שם בני-אדם, ותדבר עמו יתברך באשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ואז תרגיש מה זה אמונה ומה זה בטחון, ותזכה לעבר את זה העולם בטוב ובנעימים, ולא יחסר לך שום דבר. כי האמונה היא כמו שנה, וכמו שאדם אינו ישן, הוא מבהל ומבלבל, כך אדם שאין לו אמונה, ואינו רגיל לדבר עמו יתברך, הוא תמיד מבהל ומבלבל, כי אינו זוכה למצא עצה לעצמו. ולכן חזק חזק, אהובי, בני! באמונה פשוטה בו יתברך, ותדבר תמיד אליו יתברך, ועל-ידי-זה תזכה לצאת מכל הצרות והיסורים שנפלת אליהם, ותמשיך על עצמך אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, ותזכה להשתעשע בשעשוע דמלכא עלאה תמיד.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני! שכל הצרות שאדם סובל בזה העולם, הן רק מחמת שאין לו פרנסה, כי כך אמרו חכמינו הקדושים (שמות רבה, פרשה לא, סימן יב): אין בעולם קשה מן העניות, שהיא קשה מכל יסורין שבעולם. ואמרו רבותינו: כל היסורין לצד אחד, והעניות לצד אחד. רצונך לידע, בא וראה כשהיה השטן מקטרג על איוב לפני הקדוש-ברוך-הוא, ואומר לו: נתת לו ממון ובנים, ואתה חס עליהם, שנאמר (איוב א, י): "הלא אתה שכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו", ואומר (שם): "החנם ירא איוב אלהים", "ואולם שלח נא ידך", אמר לו הקדוש-ברוך-הוא: מה אתה רוצה — עניות או יסורין? אמר לו איוב: רבון העולם, מקבל אני עלי כל יסורין שבעולם ולא עניות, כשאצא לשוק ואין בידי פרוטה לקנות מה אכל. כיון שנתיסר, מה כתיב? התחיל צוח כנגד מדת הדין, שנאמר (שם כג, ג): "מי יתן ידעתי ואמצאהו", אמר לו אלהו: מה אתה צוח, לא אמרת שאינך מבקש העניות אלא היסורין, לא אתה שבחרת היסורין, שנאמר (שם לו, כא): "השמר

אל תפן אל און כי על זה בחרת מעני"; לכה קשה
 עניות מכל היסורין, כי עניות מעברת את האדם
 על דעתו ועל דעת קונו. ולכן כשאדם מחזק את
 עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, ובוטח רק בו
 יתברך, אזי נמתק ממנו כל הדינים. כי באמת עליך
 לדעת, אהובי, בני! אשר מובא בדברי מוהרנ"ת
 ו"ל (לקוטי הלכות, רבית, הלכה ג, אות א), אשר עקר
 עצבות ודאגות הפרנסה, הוא רק מחמת שאין לו
 בטחון בהשם יתברך. ועקר פגם וחסרון הבטחון
 נמשך רק מבחינת הזמן והמקום, הינו שנפל תחת
 המקום ותחת הזמן; כי באמת השם יתברך משפיע
 שפעו הטוב תמיד, בלי הפסק כלל אפלו רגע, רק
 כשהשפע בא בזה העולם הגשמי, שהוא במקום
 ובזמן, אזי מכרח השפע להתלבש במקום וזמן, כי
 שם אצלו יתברך אין שום זמן ומקום כלל, כי שם
 הוא נצחי, רוחניות חיות אלקות, אבל כשיורד לזה
 העולם, ההכרח שיתלבש במקום ובזמן, שזה הכלי
 לקבל בו שפע רוחני, אור אלקי, רוחניות חיות
 אלקות. ועל-כן אין השפע של פרנסה ועשירות
 נמשך, כי אם במקום ובזמן ידוע, כמו שנראה
 בחוש, שיש זמן שהאדם מרויח ויש להפוך, וכן
 במקום — שבזה המקום מרויחין, ובמקום אחר

לְהַפְּךָ רַק מִפְּסִידִים, וּמִחֲמַת זֶה אַחֲרֵי הַפְּרָנְסָה, מִחֲמַת שְׁלֹפְעָמִים נִתְעַכֵּב שְׁפַע פְּרָנְסָתוֹ, עַל-כֵּן עוֹלָה דְאֵגַת הַפְּרָנְסָה עַל לְבוֹ, וְדוֹאֵג מֵהָ יֵאָכֵל לְמַחֵר, וּמִחֲמַת זֶה הוּא רוֹדֵף אַחֲרֵי פְּרָנְסָתוֹ בִּיגִיעוֹת גְּדוֹלוֹת, וְסוֹף כָּל סוֹף אֵינּוּ מְשִׁיג פְּרָנְסָתוֹ, כִּי אִם כְּשִׁיבּוֹא עִתּוֹ וְזִמְנוֹ. וְאִם הִיָּה לוֹ שְׂכָל אֲמַתִּי, וְהִיָּה מֵאֲמִין בַּהֲשֵׁם יְתָבְרָךְ, שֶׁהַכֹּל מִמְּנוֹ יְתָבְרָךְ, רַק שְׂצָרִיכִים לְהַמְתִּין עַד שִׁיבּוֹא זִמְנוֹ וְעִתּוֹ, לֹא הִיָּה רִץ אַחֲרֵי פְּרָנְסָתוֹ כָּל-כָּךְ, כִּי הֲשֵׁם יְתָבְרָךְ יִתֵּן לוֹ פְּרָנְסָתוֹ בְּעִתּוֹ בְּסִבָּה קְלָה, כִּי הִתְקַרַח שְׂיַעֲשֶׂה הָאָדָם אִיזוֹ עֲבָדָה קְלָה בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סְפָרֵי רֵאָה) עַל הַפְּסוּק (דְּבָרִים טו, יח): "וּבִרְכָתֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה", כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ בְּזֶה הָעוֹלָם פְּרָנְסָה, כִּי אִם עַל-יְדֵי כָּלִים. וְעַל-כֵּן מְכַרְחִין לַעֲשׂוֹת אִיזָה יַעֲסֹק וּמִשָּׂא וּמִתֵּן, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה עוֹשִׂין כָּלִים וְצַנּוּרוֹת לְקַבֵּל הַשְּׁפַע, אֲבָל בְּאֲמַת אֵין הָעֵסֶק עֵקֶר כָּלֵל, כִּי עֵקֶר הַפְּרָנְסָה הוּא מֵהֲשֵׁם יְתָבְרָךְ בְּהַשְׁגָּחָתוֹ הַפְּרָטִית לְבַד, כִּי אֵין הָאָדָם יוֹדֵעַ בְּמָה מִשְׁתַּכֵּר. וְעַל-כֵּן אָסוּר לְאָדָם לְדַחֵק אֶת הַשְּׂעָה, וְלְרַדֵּף אַחֲרֵי פְּרָנְסָה בִּיגִיעוֹת גְּדוֹלוֹת, כְּאֵלוֹ, חֵס וְשָׁלוֹם, הַפְּרָנְסָה תְּלוּיָה בְּזֶה לְבַד, כִּי אֲדַרְבֶּה, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְמַעֲטָת פְּרָנְסָתוֹ, כִּי

כל הדוחק את השעה — השעה דוחקתו (ברכות סד.); כי אין צורך לו לעשות משא ומתן ועסק, רק ליצאת ידי מצות עשית משא ומתן באמונה, כדי לעשות איזה כלי וצנור לקבל ההשפעה, וכל מה שיעשה יוצא בזה. וזהו "ויברכתיו בכל אשר תעשה", הינו בכל מה שתעשה יהיה מה שיהיה, אפלו דבר קל וקטן כבר יברכה השם יתברך.

כאשר נראה בחוש ברב בני-אדם, שכמה פעמים שהם רצים ורודפים מאד אחר הפרנסה כמה זמנים, ואין עולה בידם שום רוח, ומאומה לא ישאו בעמלם, ואחר-כך השם יתברך מרחם עליהם ומזמין להם פרנסה, ולפעמים אפלו עשירות גדולה בסבה קלה מאד, שהוא כמעט בלי שום דרך הטבע. וכל העולם מלא ממצעשיות כאלה, שהם שכחים מאד בעולם, כמעט בכל אחד ואחד שעוסק במשא ומתן, ואם היה לו שכל, והיה סומך עצמו בתחלה על השם יתברך, ולא היה דואג כלל, לא היה צריך כלל ליגיעות האלו שהיו לו בחנם, וכשהיה מגיע הזמן, היה מזמין לו השם יתברך הפרנסה בסבה קלה. ולא די שאינו מרויח כלל על-ידי דאגתו ועצבותו ויגיעתו

וטרחתיו הרבות והעצומות שלו, אדרבה הוא
 מפסיד שפע פרנסתו הרבה, כי שם למעלה מהזמן
 והמקום יש רק אור ויחני, עצם עצמיות חיות
 אלקותו יתברך, בלי שום לבושים כלל, אורות
 צחצחות, אורות עליונים, רק שבזה העולם ההכרח
 שהפרנסה תתלבש במקום ובזמן, אשר מחמת זה
 צריכים לעשות איזה עסק ומשא ומתן בשביל
 פרנסה, כדי לעשות כלי, שיוכל השפע להתלבש
 בזה העולם. ועל-כן כשהוא מאמין שהכל
 מלמעלה, נתקשר הזמן והמקום אל למעלה מהזמן
 והמקום, אזי יש לו פרנסה בשפע, כי הוא מקשר
 לשרש ההשפעות שנמשך מלמעלה, על-ידי
 אמונתו ובטחונו בהשם יתברך, כי הוא בטל
 ומבטל רק אל האין סוף ברוך הוא. אבל כשהוא
 רץ אחר פרנסתו ביגיעות ובטרחת גדולות, הוא
 נמשך ונתקשר ביותר לבחינת המקום והזמן,
 ומפריד בין הזמן והמקום ובין למעלה מהזמן
 והמקום, ועל-ידי-זה נתרחק משרש ההשפעות,
 ועל-כן קשה לו למצא פרנסתו, ואפלו כשמגיע לו
 מעט פרנסתו, בהכרח שתהיה ביגיעה גדולה
 ועצומה מאד, כי הוא נמשך יותר אחר הצמצום,
 אחר המקום והזמן, על-ידי פרנסתו ביגיעה ביותר,

ועל-כן פרנסתו ביגיעה ביותר, שנמשך מבחינת מקום וזמן, וסובל צרות ויסורים, עניות ודחקות שזה, הצער הכי קשה לאדם. וזהו 'כל הדחק את השעה' — השעה דוחקתו, וכל הנדחה מפני השעה — השעה נדחית מפניו' (ברכות סד.); כי כל מה שנמשך אחר הזמן ביותר, ודחק את השעה, הוא נתאחז ונתקשר ביותר בבחינת זמן ומקום, ונתרחק יותר מבחינת למעלה מהזמן והמקום, ועל-ידי-זה נתרחק משרש ההשפעות, ועל-כן השעה דוחקתו. 'השעה' דיקא, מחמת שנתקשר ביותר לבחינת שעה וזמן, ועל-כן יש לו דחק יותר, כי נתרחקה פרנסתו לזמן רחוק ולמקום רחוק ביותר, על ידי שרדף במקום ובזמן יותר, על-כן פרנסתו נתלבשה במקום ובזמן ביותר; דהינו על-ידי יגיעות עצומות שנוסע למקומות רחוקים, וטורח ויגע עד מאד, אבל הנדחה מפני השעה, ומאמין שהכל מהשם יתברך, וכשיבוא זמנו — תבוא פרנסתו ממילא בסבה קלה, אזי הוא מקשר ביותר לבחינת למעלה מהזמן והמקום, ועל-כן 'השעה נדחית מפניו', כי זוכה על-ידי-זה למעט הזמן והמקום, ושולח לו השם יתברך פרנסתו בזמן מועט ובקרוב מקום, כי הוא סמוך

ומקשר לבחינת למעלה מהמקום והזמן, ועל-כן
 אינו צריך יגיעות גדולות בשביל הפרנסה. כי עקר
 מה שצריכים לעשות איזו סבה קלה בשביל פרנסה
 הוא, כדי לעשות צנור וכלי לקבל בו השפע היורד
 מלמעלה, ואם הנה לו בטחון חזק, הנה עושה
 הכלי והצנור על-ידי הבטחון בעצמו, כי על-ידי
 הבטחון עושה כלי לקבל השפע, כמובא בדברי
 רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן עו); וכשאדם
 בטל ומבטל באין סוף ברוך הוא לגמרי, ואינו
 רוצה שום דבר רק אותו ותברך, על-ידי-זה
 הקדוש-ברוך-הוא משפיע עליו שפע של פרנסה,
 וכבר אינו צריך את טובות בני-אדם.

ולכן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! אל תפנס
 בשום לחצים, רק תרגיל את עצמך לברח אליו
 ותברך, ותדבר ותבקש כל מה שאתה צריך רק
 ממנו ותברך, ואז אל תדאג שום דאגות כלל,
 וישפע עליך שפע, ולא תצטרך לדאג דאגות חנם,
 כי העקר בזה העולם הוא אמונה ובטחון, קנה אל
 הני"ה תמיד, כי הוא יוציא מרשת רגלך.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני! אשר בזה העולם צריכים הרבה התחזקות, כי עובר על כל אחד כל מיני צרות ויסורים ומכאובים — זה מעצמו, זה מאשתו וזה מילדיו, זה משכנים וזה מקרובים, ועקר ההתחזקות הוא — על ידי אמונה פשוטה בו ותברך, שצריכים לדעת, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא, ואין בלעדיו נמצא, והכל לכל אלקות גמור, וכל מה דעבד רחמנא לטב עבד, כל מה שעושה הקדוש-ברוך-הוא, הכל לטובה (ברכות ס), אפלו שיש דברים שאיננו מבינים, עם כל זאת הקדוש-ברוך-הוא מלא רחמים, שמרחם עלינו ורוצה רק בטובתנו הנצחית, וזה עקר ההתחזקות, כמו שכתוב (תהלים יח): "ארחמך ה' ה' חזקי", בזה שאני יודע שהקדוש-ברוך-הוא מלא רחמים ומרחם עלי — זה כל חזקי, שמחזיק אותי במצבים הכי קשים שעוברים עלי בחיים חיותי. ואם, אהובי, בני! תקבל את דברי אלה, אז כל החיים שלך כבר יהיו חיים אחרים לגמרי, אבל אם תתעקש ולא תרצה לקבל את דברי, יהיה לך מאוד קשה, כי בלי אמונה קשה מאוד לעבור את זה

העולם, אבל עם אמונה יכולים להגיע לכל המדרגות שבעולם. וכמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, ראש השנה, הלכה ו', אות ג'): על-ידי אמונה בשלמות יכולין לעלות למעלה מהשכל; כי זה ידוע, אשר בכל עולם יש עשרה תקונים, שהם העשר ספירות מכתר עד מלכות, ומלכות היא המדה האחרונה, שהיא סוד אמונה, שהיא השער והפתח להכנס אל הקדוש-ברוך-הוא, שאי אפשר להתקרב להשם יתברך ולא לשום קדשה ועבודה, כי אם על-ידי אמונה. ועקר האמונה הוא במה שאין השכל משיג ומבין, ושם עקר הנסיון. וכשזוכה להתחזק באמונה, ולבטל שכלו המגשם, ולסמוך על אבותינו ורבותינו הקדושים, על-ידי-זו זוכה אחר-כך, שמה שלא היה מבין, והיה צריך להתחזק רק באמונה, מבין עתה הדבר בשכלו, רק שיש עוד דברים גבוהים יותר, שאינו מבינם גם עתה, וצריך להתחזק באמונה יותר ויותר, ואז מבין גם אלו הדברים בשכלו, רק שיש לו אמונה בידיעות הגבוהות יותר ויותר, שאינו משיגם עדין, וכן מדרגה לדרגה, כי בכל עולם ובכל דרגה יש בחינת העשר ספירות, ואמונה היא המדה האחרונה שבהם, ואצל האדם היא מדה ראשונה

ממטה למעלה באותו עולם והדרגה שהוא בה
עכשו, ולכן צריכים להתחזק באמונה פשוטה בו
יתברך, בלי שום חכמות והשכלות כלל, ולידע
שהקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, מנהיג את עולמו
בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט, והכל בחשבון
צדק, ואפלו שנמצא עכשו במדרגות אמונה כפי
בחינתו, והוא חזק בנקדתו מאד מאד, עליו לדעת,
שלבסוף יעלה מעלה מעלה, כי ככל שהאדם יותר
חזק באמונה, הוא עולה לדרגה יותר גבוהה, כי
כל מדרגה באמונה כלולה מעשר ספירות,
שמתחילים ממטה למעלה מספירת המלכות, עד
שמגיעים אל הכתר, שהוא רצון שברצונות, רצון
דרעיון, ואחר-כך כשזוכה על-ידי האמונה להשגת
השכל שבאותו עולם שהוא הגיע אליו, שזהו כלל
שאר הספירות העליונות עד הכתר, אחר-כך עולה
לאמונה שבעולם ובמדרגה הגבוהה יותר, שהיא
המדרגה האחרונה, למשל, מעולם היצירה, והיא
גבוהה הרבה יותר מהמדרגה העליונה ושכל
העליון שבעולם הנמוך ממנו, שהוא עולם העשייה,
כי מלכות דיצירה גבוהה הרבה מכתר העשייה, כי
היא בחינת עתיק העשייה כידוע. ועל-כן יש
מדרגות רבות באמונה, כי כל מה שמתחזק יותר

באמונה, על-ידי-זה זוכה להשיג בחינת השכל
שבאותה דרגה, אם זוכה לעמד בנסיון כמה ימים
ועתים כראוי לו לפי מעשיו; כי על כל אחד ואחד
עוברים צרות ויסורים ומכאובים ובלבולים
וחלישות הדעת, כל אחד כפי בחינתו וענינו ושרש
נשמתו, כי בודאי אי אפשר לדלג בפעם אחת,
ובפרט אם מעשיו אינם עולים יפה עכשו, ומה גם
שיש לו עבר לא כל-כך טוב, שנכשל במה
שנכשל, ונפל במקום שנפל וכו', אחר-כך כשזוכה
להשיג השכל שבאותו עולם והדרגה, אזי זוכה
לרצון, שהוא בחינת עתיק, בחינת שרש הכתר
שבאותו עולם שעמד בו עד עכשו, שזה נמשך
מבחינת מלכות אמונה שבעולם הגבוה יותר,
ואחר-כך כשזוכה על-ידי אמונה זו להשיג גם
השכל שבעולם הגבוה יותר, אזי צריך לעלות
לאמונה הגבוהה עוד יותר, שהיא האמונה
שבעולם הבריאה. וכן מדרגה לדרגה ומעולם
לעולם עד ראש האמונה, כי תכלית הידיעה שלא
נדע, ושם עקר האמונה. נמצא, שאמונה היא
למטה מהשכל שבזה העולם ומדרגה שעומד בה,
והיא בחינת למעלה מהשכל מהעולם והדרגה
הנמוכה ממנו. אבל אי אפשר לזכות להשגת

השכל שבכל עולם ודרגה, עד שייעלה למעלה מהשכל. אבל על זה מנסים את האדם, לראות איך יחזיק מעמד ולא ישבר מכל מה שעובר עליו, כי אי אפשר להגיע לשום דרגה באמונה, כי אם כשעומד תחלה בנסיון, על-ידי שאינו מבין הדבר בשכלו, וקשה לו קשיות עליו יתברך, ונכנסים בו ספקות, ונתעקם לכו בעקמומיות, והוא מבטל שכלו ומתחזק באמונה שלמה בו יתברך, כאלו רואה הדבר בעיניו ומשיג בשכלו, על-ידי-זה זוכה לעלות אל השכל, עד שעולה למעלה מהשכל, שהוא בחינת עתיק, בחינת הארת הרצון, שנמשך מבחינת אמונה שבעולם הגבוה יותר.

והכלל, אהובי, בני! צריך שתדע, שהעקר לעבר על הכל הוא רק אמונה, כי ברגע שאדם חזק באמונה, אזי הוא תמיד מקנה רק לטוב, כי המאמין האמתי, שמאמין שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל אלקות גמור, ובכל תנועה ותנועה שם אלופו של עולם, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, בידיעות אלו הוא נצל מכל מיני צרות ויסורים. ורבנו ז"ל אמר (ספר-המדות, אות אמונה, סימן לג): על-ידי אמונה

הקדוש-ברוך-הוא יסלח לך על כל עוונותיך; ולכן
 כשתתחזק באמונה פשוטה בו יתברך, על-ידי-זה
 תמשיך על עצמך רחמנותו יתברך, ויאיר עליך
 מלך הכבוד בהארה נוראה ונפלאה מאד, כי הוא
 יתברך מלא כל הארץ כבודו, ומאיר בכל העולם,
 כמו שכתוב (יחזקאל מג): "והארץ האירה מכבודו";
 כי כל העולם כלו הוא אין סוף ברוך הוא, אבל
 מלבש בלבוש פנה שאין רואים אלא גשמיות
 וחסריות, טבע, מקרה ומזל, ובאמת אין בלעדיו
 יתברך כלל, כי דומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש
 לגבי אין סוף ברוך הוא. ולכן אם תהיה חזק
 באמונה, תעבר על הכל, ואתה יכול לקוות לטוב
 תמיד, כי על-ידי אמונה נמשך חסד.

אך צריך שתדע, שאדם צריך להתיגע כל ימי
 חייו להגיע לאמונה אמתית, אמונה פשוטה,
 אמונה ברוחה ומזככת, כי אמונה זה בחינת
 מלכות, ובכל עולם ודרגה יש מלכות אחרת, ולכן
 כשאדם זוכה כבר להמליך על עצמו מלך הכבוד,
 וזוכה למלכות דמלכות של עשיה, אז עולה דרך
 היסוד, שהוא תקון הברית, וכשזוכה לתקן את
 בריתו, שזה שלמות יחוד האמונה, כי ברית שהוא

יסוד, תלוי באמונה, כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן לא), שאמונה וברית תלויות זו
 בזו, כמו שכתוב (תהלים פט, ט): "ובריתי נאמנת
 לו", כי ברית ואמונה תלויות זו בזו, ועל-ידי-זה
 זוכה להגיע לנצח והוד, שהם שני ירכין, שמשם
 העצות, שיש לו עצה כבר איך להתנהג, ועולה עד
 התפארת. ועקר שלמות התפארת — כשמחבר
 חסד וגבורה ביחד, שאז עולה אל הדעת, וממשיך
 על עצמו חכמה ובינה שהם המחין, עד שהוא
 מגיע אל הכתר, שהוא רצון שברצונות, וזו מדרגה
 אחת. וכיין שמגיע אל הכתר, שהוא רעוא דרעוין,
 רצון שברצונות של עולם העשיה, עליו להתחיל
 עוד פעם להתנגע ולטרח, עד שישגי עוד פעם
 אמונה פשוטה, מלכות דמלכות דיצירה, ועוד פעם
 צריך להתנגע בקדשת ובטהרת הברית, שהוא
 ביסוד, עד שזוכה לעלות לתפארת, וכן מעלה
 מעלה. ודבר זה אין לו סוף, כי כל עולם כלול
 מכל העולמות, ולא שיהי שיהיג כבר איזו מדרגה,
 כי בכל פעם שעולה, מתגלה לו שעדין לא התחיל
 כלל, והוא צריך להתחיל עוד פעם להתנגע להשיג
 אמונה פשוטה, להשליך את שכלו לגמרי, ולידע
 אשר מלכות היא דלית לה מגרמה כלום, וכן בכל

פַּעַם. וְאִזּוֹ, אֶהְיוּבִי, בְּנִי! אִם תִּלְךָ בְּדַרְךָ זוֹ, שֶׁתִּמְדִּיד
 תִּדְעֵ אֲשֶׁר תִּכְלִית הַיְדִיעָה שְׁלֹא גִדַּעַ, כִּי אֲמוּנָה זֶה
 בְּלִי שֶׁכֶּל וְחִכְמָה, אֲלֹא מוֹרִיק וּמְנַקֵּה אֶת שֶׁכֶּלֹ
 וְחִכְמָתוֹ הַמְדַמָּה, וַיִּודַע אֶת הָאֲמֶת שְׁאִינוֹ יוֹדַע
 כָּלֵל, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא יָכוֹל לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד, וּלְהַשְׁיֵג
 הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ, וּבְזֶה יִחְזִיק מֵעַמָּד
 מִכָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו. וְלִכֵּן רָאָה, אֶהְיוּבִי, בְּנִי!
 לְקַחַת אֶת עֲצֻמָּה כְּבֹד בְּיַדִּי, וְתַבִּין וְתִשְׁפִּיל, שְׁאִין
 בְּלִעְדָּיו יִתְבַּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל מֵה שֶׁרַק עוֹבֵר עָלֶיךָ —
 אֵל תִּתְיַאֲשׁ, אֲלֹא "קנה לטוב", וְאִזּוֹ טוֹב לְךָ כָּל
 הַיָּמִים בְּזֶה וּבְכָא לְנִצַּח נִצְחִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שִׁבַּח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תקון הפללי

תקון נורא ונפלא מאד מאד לכלליות
החטאים והוא פגם הברית, רחמנא לצלן
*

ומסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיות וברוחניות
אשרי מי שיאמרו בכל יום
*

יסדו, תקנו, גלו וצוה לפרסמו לכל ישראל.
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
*

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהנה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה ברחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל פי חסיתי בך: ב אמרת ליהנה ארני אתה טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי בל חפציכם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיד נסביהם מדם ובל אשא את שמותם עלי שפתי: ה יהנה מנת חלקי וכסי אתה תומיד גורלי: ו חבלים נפולוי בניעמים אה נחלת שפרה עלי: ז אברך את יהנה אשר יעני אה לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהנה לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט: ט לבן | שמח לבי ונגל כבודי אה בשרי ישכן לבטח: י כי | לא תעוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימיך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי־פֶשַׁע בְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי־
 אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: ג כִּי־
 הִחַרְשֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמִי בְּשֹׁאֲנֵתִי כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי א יוֹמָם וְלַיְלָה
 תִּכְבֵּר עָלַי יְדָךְ נִחְפָּף לְשֹׁדֵי בְּתָרְבִנִי מִיּוֹן סְלָה: ה חֲטָאֵתִי
 אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא־כִסִּיתִי אִמְרֹתַי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה
 וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאֵתִי סְלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל־חֹסֵד |
 אֱלֹהִים לְעַת מֵעַתָּה רַק לְשִׁמְךָ מִיָּם רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא יִגִּיעוּ: ז אָתָּה |
 סֵתֵר לִי * מִצַּר תִּצְרֵנִי רַנִּי פִלַּט תִּסּוּבְּבִנִי סְלָה: ח אֲשַׁבְּחֶךָ |
 וְאוֹרֶךְ בְּדָרְדְּרוֹ תִלְדֶּךָ אֵינְעֶזֶה עֲלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ | כְּסוּס
 כְּפָרָד אִין הַבַּיִת בְּמַתְגַּוְרָסָן עֲדִיז לְכֹלֹם כָּל קָרֵב אֱלֹהִים:
 י רַבִּים מִכְּאוּבִים לְרִשָּׁע וְהַבּוֹטָח בִּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּבֵנוּ:
 יא שְׂמַחוּ בִיהוָה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהַרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל־לֵב:

מא א לְמַנְצָח מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל־דָּל בְּיוֹם
 רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּתִּיּוֹ וְאֲשֶׁר
 בְּאָרְצוֹ וְאֶל־תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִד
 כָּל־מִשְׁכְּבוֹ הַפִּכֵת בְּהַלְיוֹ: ה אֲנִי־אִמְרֹתִי יְהוָה חֲנִנִי רַפְּאָה
 נַפְשִׁי כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מִתִּי יָמוּת וְאָבֵד
 שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹתִי | שְׁוֹא יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבִּץ־אֶזְנוֹ לוֹ יֵצֵא
 לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחְשׁוּ כָּל־שֹׁנְאֵי עָלַי | יִחְשְׁבוּ רָעָה
 לִי: ט דְּבַר־בְּלִיעַל יֵצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לְקוֹם:
 י גַּם־אִישׁ שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר־בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחֶמֶי הַגָּדִיל עָלַי
 עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְהוָה חֲנִנִי וְהַקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: יב בּוֹאֵת

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקור"מ ח"א סי' ריג)

יְדַעְתִּי בִּי־הַפְּעֵת בִּי בִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי
תִּמְכַּת בִּי וּתְצַיְבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב א לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבַנֵּי־קִרְחָ: ב פֹּאֵל תַּעֲרֹג עַל־אֶפְקַי־
מַיִם בֶּן נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֱלֹהִים: ג צְמָאָה נִפְשֵׁי |
לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתֵי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָּנֵי אֱלֹהִים: ד הִי־תְהִלְתִּי
דְּמַעְתִּי לְחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה בְּאָמַר אֵלֵי כָל־הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ:
ה אֵלֶּה אֲזַכְּרֶה | וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי בִי אֶעֱבֹר | בְּסֶף אֲדַדָּם
עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹנֵנִ:
ו מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶי אֱלֹהִים וְתִתְהַמֵּי עָלַי הוֹחֵלִי לְאֱלֹהִים בִּי־עוֹד
אוֹדְנִי יְשׁוּעוֹת פְּנִי: ז אֱלֹהֵי עָלִי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עַל־בֶּן אֲזַכְּרֶךָ
מֵאֲרִץ יִרְדֵּן וְהַרְמוֹנִים מִהַר מְצַעֵר: ח תְּהוֹם־אֵל־תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל־מִשְׁבְּרֶיךָ וְנִלְיֶיךָ עָלַי עֲבָרוּ: ט יוֹמָם | יִצְוֶה
יְהוָה | חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלָה לְאֵל חַי: י אוֹמְרָה |
לְאֵל סֹלְעֵי לְמַה שְׂכַחְתִּנִּי לְמַה־קָּדַר אֶלְךָ בְּלַחֲזֵן אוֹיֵב:
יא בְּרַצָּח | בְּעֲצָמוֹתֵי הַרְפוּנֵי צוּרֵי בְּאֶמְרָם אֵלֵי כָל־הַיּוֹם אֵיךְ
אֱלֹהֶיךָ: יב מַה־תִּשְׁתַּחֲוֶי אֱלֹהִים וְתִתְהַמֵּי עָלַי הוֹחֵלִי
לְאֱלֹהִים בִּי־עוֹד אוֹדְנִי יְשׁוּעַת פָּנֵי וְאֵלֶּי:

נט א לְמַנְצַח אֱלֵי־תִשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת־חֲבִית לְחַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאִיבֵי | אֱלֹהֵי מִמְתַּקְמָמִי
תִּשְׁנַבְּנֵנִי: ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֵלֵי אֲנֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דְמַיִם הוֹשִׁיעֵנִי: ד בִּי
הִנֵּה אָרְבוּ לְנִפְשֵׁי יַגְרוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־חַטָּאתֵי
יְהוָה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוּן וַיִּכְוֶנְנִי עִוְרָה לְקִרְאָתִי וּרְאָה: ו וְאֵתָה
יְהוָה־אֱלֹהִים | עֲבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיְצָה לְפָקֵד כָּל־הַגּוֹיִם
אֶל־תִּדְחֵן כָּל־בְּרֵי אֲנֹן סְלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרְב יִחַמוּ כִּכְלָב

וּסֹכְבוּ עִיר: ח הִנֵּה | יִבְעֹן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם
 כִּי־מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־לָמוֹ תִּלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י עֹז
 אֱלֹהֶיךָ אֲשַׁמְרָה כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֶי יִקְדְּמֵנִי
 אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: יב אֱלֹהֵי־תַהֲרִינֵם | פֶּן־יִשְׁכַּחוּ עַמִּי הַנִּיעֵמוֹ
 בְּחִילֶךָ וְהוֹרִידֵמוֹ מִגִּבּוֹ אֲדָנָי: יג חַטָּאת־פִּימוֹ דְּבַר־שִׁפְתַיִמוֹ
 וְיִלְכְּדוּ בְּגֹאזְנָם וּמֵאֵלָה וּמִפֶּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלְהַ כְּחִמָּה כִּלְהַ
 וְאִינָמוֹ וְיִדְעוּ כִּי־אֱלֹהִים מִשַׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה:
 טו וַיִּשְׁבוּ לְעָרֵב יָחֲמוּ כִּכְלָב וּסֹכְבוּ עִיר: טז הִמָּה יִבְעֹן
 לְאַכֵּל אֶסֶל־אִישׁ וְיִשְׁבְּעוּ וְיִלְיָנוּ: יז וְאִנִּי | אֲשִׁיר עֹדָה וְאֶרְגֵּן לְבַקֵּר
 חֲסָדֶךָ כִּי־הוֹיֵת מִשְׁגָּב לִי וּמָנוֹס בְּיוֹם צָרָתִי: יח עֹז אֱלֹהֶיךָ
 אֲזַמְרָה כִּי־אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי חֲסָדֶי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי * אל
 אלהים ואצעקה קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום
 צרתי אדני דרשתי ידי | לילה נגדה ולא תפוג מאנה הנחם
 נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמנה אשיחה | ותתעטף רוחי
 סלה: ה אחות שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו השבתי
 ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי
 אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנה | אדני ולא יסיה
 לרצות עוד: ט האפס לנצח חסדו נמר אמר לדר ודר:
 י השבח חנות אל אם קפיץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חליתי
 היא שנות זמין עליון: יב אזכור מעלליה כי אזכרה מקדם
 פלאה: יג והגיתי בכל פעלה ובעלילותיה אשיחה: יד אלהים
 בקדש דרכך מי אל גדול כאלהים: טו אתה האל

(* באמרו אל אלהים תכווין המלוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

עשה פלא הודעת בעמים עז: טז גאלת בזרוע עמך בני-
 יעקב ויוסף סלה: יז ראוך מים | אלהים ראוך מים יחילו אף
 ירזו תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים אף-
 הצעיר יתהלכו: יט קול רעמך | בגלגל האירו ברקים תבל
 רגזה ותרגש הארץ: כ בים דרךך ושביך במים רבים
 ועקבותיך לא נדעו: כא נחית כצאן עמך ביד-משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש-האלהים אדני מעון אתה הוית לנו
 בדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל
 ומעולם עד-עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד-דבא ותאמר
 שובו בני-אדם: ד כי אלה שנים בעיניך ביום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר כהציר יחלה:
 ו בבקר יציון וחקף לערב ימולל ויבש: ז כי-כלינו באפך
 ובחמתך נבקחנו: ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור
 פניך: ט כי כל-ימינו פנו בעברתך כלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת | שמונים שנה
 ורהבם עמל ואון כירנו חיש ונעפה: יא מי-יודע עו אפך
 וכיראתך עברתך: יב למנות ימינו כן הודע ונבא לבב חכמה:
 יג שובה יהנה עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שבענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמהנו בימות עניתנו
 שנות ראינו רעה: טז יראה אל-עבדיך פעלך ותדרך על-
 בניהם: יז ויהי | נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידנו בוננה
 עלינו ומעשה ידנו בוננהו:

קה א הודו ליהנה קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו:
 ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-נפלאותיו: ג התהללו
 בשם קדשו ישמח לב | מבקשי יהנה: ד דרשו יהנה ועזו

בקשו פניו תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה מפתיו
 ומשפטיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב בחיריו: ז הוא
 יהוה אלהינו בכל הארץ משפטיו: ח זכר לעולם בריתו דבר
 אזה לאלה דור: ט אשר ברית את אברהם ושבועתו לישחק:
 י ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם: יא לאמר לך
 אתן את ארץ כנען חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר
 כמעט ונרים בה: יג ויתחלכו מגוי אל גוי מממלכה אל עם
 אחר: יד לא הניח אדם לעשקם ויוכח עליהם מלכים:
 טו אל תגעו במשיחי ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא רעב
 על הארץ כל מטה להם שבר: יז שלח לפניכם איש לעבד
 נמפר יוסף: יח ענו בכבל רגלו ברזל באה נפשו: יט עדעת
 בא דברו אמרת יהוה צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו משל
 עמים ויפתחהו: כא שמו אדון לביתו ומשל בכל קנינו:
 כב לאסר שריו בנפשו וזקניו יחכם: כג ויבא ישראל מצרים
 ויעקב גר בארץ חם: כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו מצרים:
 כה הפך לבם לשנא עמו להתנפל בעבדיו: כו שלח משה
 עבדו אהרן אשר בחר בו: כז שמו גם דברי אתו ומפתים
 בארץ חם: כח שלח חשף ויחשף ולא מרו את דברו: כט הפך
 את מימיהם לדם וימת את דנתם: ל שרץ ארצם צפרדעים
 בחרי מלכיהם: לא אמר ויבא ערב כנים בכל גבולם: לב נתן
 גשמים ברד אש להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם
 וישבר עץ גבולם: לד אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר:
 לה ויאכל כל עשב בארצם ויאכל פרי אדמתם: לו ויך
 כל בכור בארצם ראשית לכל אונם: לז ויוציאם בכסף
 ויהב ואין בשבטיו כושל: לח שמת מצרים בצאתם כי נפל
 פחדם עליהם: לט פרש עגן למסד ואש להאיר לילה:

מ שאל ויבא שְׁלוֹ וְלָהֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִיעֵם: מא פתח צור ויזוכו
 מים הלכו בציות נהר: מב כי־זכר את־דבר קדשו את־
 אברהם עבדו: מג ויוצא עמו בששון ברנה את־בְּחִירָיו:
 מד ויתן להם ארצות גוים ועמל לאמים יירשו: מה בעבור |
 ישמרו חקיו ותורתיו וינצרו הללויה:

קלז א על־נהרות | בכל שם ישבנו גם־כִּינּוּ בְּנִכְרֵנו
 את־ציון: ב על־עֲרֵבִים בְּתוֹכָהּ תְּלִינוּ כְּנִרְתִּינוּ: ג כי
 שם שאלנו שובנו דְּבִרֵי־שִׁיר וְתוֹלְדֵינוּ שִׁמְחָה שִׁירוּ לָנוּ
 מִשִּׁיר צִיוֹן: ד איה נשיר את־שִׁיר־יְהוָה על אֲדַמַּת נֹכַר:
 ה אס־אֲשַׁכְּחֶךָ יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי: ו תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי | לַחֲכִי
 אס־לא אֲזַכְּרֶכִי אס־לא אֲעֵלֶה אֶת־יְרוּשָׁלַם על ראש
 שִׁמְחָתִי: ז זכר יהוה | לְבִנֵי אֲדוּם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים
 עָרוּ | עָרוּ עַד הַיּוֹסֵד בָּהּ: ח בַּת־בְּבַל הִשְׁדוּדָה אֲשֶׁר־יִשְׁלַח־
 לָךְ אֶת־גְּמוּלָךְ שְׁנִמְלֶת־לָנוּ: ט אֲשֶׁר־יִשְׁאֲחֶז וְנִפְּץ אֶת־עֲלֻלְךָ
 אֶל־הַסַּלַע:

קנ א הללויה | הללו־אל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרַקִיעַ עִזוּ:
 ב הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ: ג הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ
 שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר: ד הַלְלוּהוּ בְּתֶנֶף וּמְחֹל הַלְלוּהוּ
 בְּמִנִּים וְעִנָּב: ה הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שִׁמְעַ הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
 תְּרוּעָה: ו בַּל הַנְּשַׁמָּה תִּהְלַל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
 ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם
 יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים וישועם כי חסו בו: